

Kristiaan Pipijn, directeur van Sint-Norbertus (kleuter- en lager onderwijs)

“Perceptie doorbreken door samen te schitteren”

Hoewel aanvankelijk aan een ingenieurscarrière gedacht werd, vond de 38-jarige Schotenaar Kristiaan Pipijn zijn echte passie in het onderwijs. En sinds hij enkele jaren geleden directeur werd van het Sint-Norbertusinstituut (in de kleuter- en de lagere school), druipt het enthousiasme en de bezieling voor zijn job eraf.

En hoewel er al hier en daar enkele grijze plukjes haar opdoemen, wil deze ex-scout van zijn school weer een ‘instituut’ maken dat glinstert in de buurt. “Wij willen af van de perceptie die onze lagere school momenteel heeft op het Zuid. Daarom beginnen wij in februari met een nieuwe naam: ‘De Toermalijn’. Dat is een veelkleurige, krachtige edelsteen, die perfect toepasselijk is op de samenstelling van ons leerlingenbestand in diamantstad Antwerpen. Voeg daar nog het aangepaste logo bij – “Samen schitteren” – en dan hopen we daarmee een nieuw elan te geven aan deze school,” verwoordt hij zijn idee, dat toegediend wordt met een heerlijk sausje emotionele intelligentie. Luister maar.

Vooraleer in de directeursstoel te belanden van deze school, legde Kristiaan Pipijn een hele weg af. Vertel het zelf maar aan onze lezers van Eigen Krabbels...

Kristiaan Pipijn: “Na mijn humaniorastudies Latijn-wiskunde in Schoten volgde ik een opleiding aan de Universiteit Antwerpen, waar ik Master werd in de opleidings- en onderwijswetenschappen. In 2006 behaalde ik aan de Karel de Grote Hogeschool mijn bachelor van onderwijzer. Als Erasmusstudent vertoefde ik ook een aantal maanden aan de universiteit van Helsinki in Finland. Eerst hogeschool onderwijzer, daarna master OOW.

Nadien werd ik onderwijzer ‘ad interim’ via het Centraal Katholiek Schoolcomité, ik werd innovatiecoach bij een project ‘Innoveren en excelleren in het onderwijs’, ik werkte mee aan een nieuwe wiskundemethode voor het zesde leerjaar Lager onderwijs en ik gaf o.a. zes jaren les bij ‘De Dames’ op de Meir: het 3de, het 5de en het 6de leerjaar. Eerst de dames, en schrijven aan de wiskundemethode, daarna - ad interim – innovatiecoach.

Het was hier, maar ook tijdens de opleiding aan de Karel de Grote Hogeschool en tijdens een periode als coachbegeleider bij enkele Brusselse scholen, dat ik ‘het stad’ leerde ontdekken en begreep waarom dit zo’n waardevolle job was. Toen er een vacature kwam in Sint-Norbertus heb ik ook niet gearzeld om daar verder te werken aan een veeleisende, maar meestal voldoening gevende job als directeur.”

Wat waren jouw eerste indrukken over deze school?

“Je merkte wel dat de korte opeenvolging van enkele directeurs niet dadelijk voor de noodzakelijke stabiliteit gezorgd had. De school ligt ook verspreid over twee plaatsen: de kleuterschool in de Hertsdeinstraat en de lagere school in de Paleisstraat. Het bleek ook moeilijk om er leerlingen aan te trekken en vooral om ze ook te houden. Zo’n 160 kinderen is eigenlijk een beetje weinig in deze buurt.”

Waarom is dat volgens jou te wijten?

“Er is natuurlijk een grote concurrentie van scholen in de omgeving. Ik denk niet dat het feit dat wij een katholieke school zijn, mee bepalend is. Er zijn ook verschillende ouders die bewust kiezen voor het multiculturele aspect dat in onze school zeker aanwezig is. Doorheen de jaren heeft de school haar plaats in deze kant van de stad behouden. Alleen is er in de schoolstructuur verandering gekomen en is onze middelbare school naar een beroepscampus geëvolueerd. Dat is soms confronterend voor de ouders en de perceptie ten opzicht van de school is er ook door veranderd. Mensen zien ook op welke wijze die puberende jongeren zich soms durven gedragen en dat is in de wijk intussen wel gekend.”

Terwijl je zelf juist meer jongeren uit de wijk wil aantrekken...

“Precies. Want er zijn zeker nog klassen waar wel plaats is voor nieuwkomers. Maar dat is dan nog een aspect: wij krijgen soms kinderen binnen in de loop van het schooljaar, die zich hier in de buurt gevestigd hebben. De huurprijzen liggen hier soms aan de hoge kant en eens de ouders stilaan een beetje stabiliteit vonden in hun nieuwe situatie, verhuizen ze naar het noorden van de stad of nét buiten de stad en dan komen ze niet meer naar onze school.”

Je hebt ook conclusies getrokken uit de analyse van de leerlingenaantallen.

“De conclusie was dat we niet aantrekkelijk genoeg waren als school. Onze ‘kijkdagen’ kenden slechts een beperkte interesse. En dus was het duidelijk dat er nood was aan een eigen verhaal, een eigen identiteit, waardoor we de associatie met het middelbaar onderwijs willen doorbreken. Daarom kozen we voor een nieuwe naam om die perceptie te doorbreken. We hebben een aantal ideeën verzameld en TOERMALIJN kwam eruit als de beste optie: een edelsteen met veel kleur, een positieve uitstraling en ook nog een band met Antwerpen, diamantstad. We hebben daar ook een nieuwe slagzin aan gekoppeld: ‘Samen schitteren’ werd het en met die twee zaken willen we de komende jaren een aantal acties realiseren, die moeten uitmonden in een toename van het aantal leerlingen.”

Hoe zou je jouw school omschrijven?

“We willen dus duidelijk het verleden doorbreken en kijken hoe we er nu voor staan. Wij willen een open school, met een goede communicatie tussen ouders en de partners van de school. Wij willen ook een warme school zijn met een gemeenschapsgevoel dat gecreëerd wordt tussen leerlingen, leerkrachten en ouders. Wij willen dat ook heel deskundig aanpakken en oplossingen vinden in het dagelijks functioneren. Wij willen ook excellent onderwijs aanbieden, met veel zorg voor de kinderen die het nodig hebben. Wij willen tevens een krachtig onderwijs met mensen die mettertijd zelfstandig in het leven kunnen staan en keuzes kunnen maken. Taalkrachtig zijn in onze stad moet één van de hefboomen voor de toekomst worden, terwijl we ook de waarden van het katholiek geloof willen behouden.”

Maar je zit natuurlijk ook met een grote diversiteit aan leerlingen.

“Klopt. We zitten met meer dan twintig verschillende nationaliteiten in onze school. Er komt dus veel samen en de diversiteit wordt nog groter. Er wordt tegenwoordig geponereerd dat weinigen gebaat zijn met zittenblijven, maar dan moeten we daar wel antwoorden op vinden om de verschillen te verkleinen. Onderwijskundig moeten we als een team achter onze identiteit staan. We moeten vertrouwen hebben in de keuzes die we maken en ook geloven dat, wat we doen, ook goed is. Ik denk wel dat de motivatie daarvoor bij onze leerkrachten duidelijk aanwezig is, ook al rijzen er soms twijfels. Die moeten we ook een plek kunnen geven.”

De aanwezigheid van zorgleerkrachten is dus sterk gewenst?

“Iedere leerling moet immers kunnen genieten van de basiszorg. De vraag is dan wat de volgende stap moet zijn. Ik denk niet dat je zoiets individualistisch kan oplossen, maar dat we moeten komen tot een klasorganisatie om zo veel mogelijk simultaan te leren. Dat is echt wel een heel grote uitdaging. We kunnen op dat gebied iets leren uit het zgn. KAAP-project, waarmee scholen ondersteund worden. Door b.v. taallessen voor ouders te organiseren, krijgen we ook een synergie met de school. We komen daar jammer genoeg niet voor in aanmerking en ik weet niet of het zinvol is om dat op te nemen. Wij proberen in te zetten op taal, op veel leesplezier en veel boeken laten lezen. Soms is een school daar te klein voor en daarom hebben we contacten gelegd met onze overburen van IVCA (YMCA), die extra-lezers aantrekken, die een extra-groep moeders betreft. Door samen Nederlands te leren, vergroot ook de sociale cohesie.”

Krijg je voor dergelijke initiatieven steun vanuit het stadsbestuur?

“De stad organiseert zelf initiatieven. Vlaanderen zet momenteel zeer sterk in op kleuterparticipatie. Die kinderen zijn niet allemaal leerplichtig, maar de bedoeling is de taalachterstand te verkleinen.”

Je werkte zelf mee aan de creatie van zWiso, een nieuwe wiskundemethode...

“De bedoeling was om alles zo concreet en functioneel mogelijk te maken. Het was een fijne ervaring. Zoals ook mijn verblijf in Finland heel leerrijk was. De scholing van de leerkrachten was daar helemaal anders, de opleiding duurde soms wel vijf jaar, maar er werden minder lessen gepresteerd. Ze gaan er daar vanuit dat de concentratie van een kind na een half uur verzwakt. Er waren daar ook minder migratiestromen, maar er werd wel gepoogd om de integratie sterker te maken. Weet je trouwens dat er ook vanuit onze school twee leerkrachten voor een week naar Tallinn (Estland) en naar Praag (Tsjechië) gaan in een poging om eens na te gaan hoe er daar met klassen gewerkt wordt.”

Wanneer acht je jouw taak als geslaagd op korte en op middellange termijn?

“De eerstvolgende jaren zou ik graag een toenemende interesse voor onze school willen opmerken. En binnen een vijftal jaren hoop ik dat het leerlingenaantal met een twintig- tot dertigtal zal gestegen zijn. Wij bezitten een maximale capaciteit voor 212 leerlingen en hoe meer leerlingen, hoe groter ook de werkzekerheid wordt voor het onderwijzend personeel.”

Ken je eigenlijk de ZWK?

“Ik weet dat jullie hier een aantal activiteiten hebben en ik ontvang jullie maandblad, maar concreet heb ik nog geen kennis gemaakt met jullie activiteiten.”

Kan muziek soms ook de diversiteit verzachten?

“Daar hebben we tot hiertoe nog niet bij stil gestaan, maar het is misschien een mogelijkheid die we in de toekomst eens kunnen onderzoeken. Ik sluit een samenwerking nooit uit. Ik weet ook dat er op campus Sint-Jan een kinderkoor werd opgericht in de lagere school. Pas op: ik heb zelf op de muziekschool ooit de studies klassieke gitaar beëindigd.”

Waar haal je zelf de inspiratie om jouw enthousiasme en jouw creativiteit te voeden?

“Mijn moeder heeft altijd in de opleidingswereld gezeten en ze was fel geïnteresseerd in emotionele intelligentie. Hoe sta je in het leven? En hoe is die emotionele intelligentie terug te vinden in het onderwijs? Ik heb daarover trouwens mijn scriptie gemaakt. Er wordt veel aandacht geschonken aan een groter zelfbewustzijn. Dat is zeker ook op het persoonlijke vlak heel belangrijk.

Ik heb dat dus even in praktijk trachten te brengen toen ik voor de Koning Boudewijnstichting drie Brusselse scholen als coach mocht begeleiden. Het was daar mijn taak om mensen bij mekaar te brengen o.a. door hun sterke kanten te stimuleren. Er ontstond een samenwerking tussen kinderen en leerkrachten. Een kwestie van vertrouwen geven. Ik heb toen ervaren welke waardevolle job we kunnen uitoefenen. Een uitstekende leerschool.”

Dirk Van Thillo nu ook ‘officieel’ lid van de ZWK

“Ik voel me goed aanvaard binnen de groep”

Een rustige, zachte man. Maar wel aandachtig op zijn vaste plekje op de achterste rij bij de ‘hoge bassen’. Eén van de meest plichtsgetrouwe zangers. Nieuw, maar toch heel snel in de armen genomen door de andere leden van het koor. Geen kapsones trouwens. Eén jaar is het nu geleden dat hij toetrad en volgens de traditie van de ZWK is hij vanaf nu dan ook erkend als ‘officieel’ lid, met stemrecht en alles inbegrepen.

Dirk Van Thillo bekijkt het allemaal met een relativerende monkellach. “Ik voel me inderdaad best opgenomen binnen de groep en het bevalt me hier ook uitstekend. Ik denk dat jullie mij hier nog vele jaren zullen terugvinden,” klinkt het tevreden. Even kort deze sympathieke man voorstellen.

Iemand die weet waar in Antwerpen ergens de Zuidervelodroom gelegen is? Dirk woont er. “In de negentiende eeuw moet daar inderdaad een grote velodroom gestaan hebben, zoals een hippodroom. Dat was een grote ruimte en dat werd later de eerste grote montageruimte voor de Ford auto’s. Nadien werd het ook de garage en parkeerruimte voor de werknemers van Bell Telephone. Intussen is dat een verkeersvrije zone geworden met behoorlijk wat groen, met appartementen waarin zowel gezinnen met kinderen als gepensioneerden wonen. Het bestaat nog maar tien jaar en je kan het bekijken als je langs de Sint-Laureisstraat komt.”

Zelf kom je ook van het Zuid, waar je een fietsenzaak runde. Of deed je voordien nog iets anders?

Dirk Van Thillo: “Helemaal juist. Na mijn humaniora dreven mijn ouders me in de richting van de universiteit. Ik volgde bijgevolg in Leuven Pol&Soc (politieke en sociale wetenschappen). In de afdeling sociologie leerde ik mijn vrouw Marie-

Jeanne kennen. Door mijn studies kwam ik ook in contact met de eerste groene beweging. Daaruit volgden eerst de 'Groene fietsers' en meteen werd dat de 'link' naar hetgeen ik altijd had willen doen: handenarbeid."

Wel een verschil met jouw studies...

"Ja, maar het boeide me wel. Ik heb dan een opleiding gevolgd om fietsenmaker te worden en ik kreeg de kans om gedurende vijf jaren te werken in een fietsenwinkel op de Plantin Moretuslei. In 1983 ben ik dan begonnen met een eigen zaak: 'De Geus', in de Geuzenstraat op het Zuid. Enkele jaren later kwam ook mijn vrouw in de zaak en toen ik in 2012 de zaak verkocht, waren er vier werknemers in dienst. Mijn opvolger heeft de zaak nog uitgebreid en momenteel werken er zelfs twaalf mensen. Hij heeft ook de vroegere zaak 'De Specht' in Berchem overgenomen. Mooi toch!"

Had je al vroeg interesse voor muziek?

"Als kind heb ik wel muziekschool gevolgd: piano en gitaar. Maar ik heb er eigenlijk niks mee aangevangen. Toen ik 35 jaar werd, heb ik de draad opnieuw opgepakt. Ik ben lessen gaan volgen bij een jazzgitarist en dat boeide me wel. Django Reinhardt was mijn grote idool. Ik heb dan een aantal jaartjes gespeeld in allerlei groepjes, maar het was een beetje frustrerend dat ze over dat gitaarspel zegden: 'Niet slecht', maar nooit: 'Het was geweldig'. Ik ben dan overgeschakeld naar zang."

Op die manier kwam je dus bij de ZWK terecht?

"Niet helemaal. Ik ben een tiental jaren in verschillende koortjes geweest, maar die beginnende groepjes hielden soms snel op te bestaan. Leuk was b.v. het 'Renaissance muziekkoor', een tiental mensen die in de Ward De Beerschool in Borgerhout hoofdzakelijk renaissancemuziek zongen. Maar ook dat koor werd opgeheven. Op dat moment ontdekte mijn vrouw Marie-Jeanne op Facebook dat er vlak in onze buurt een koor bestond, waar je zo maar kon binnen stappen om eens een test te doen. En dat waren jullie!"

En dat beviel je duidelijk?

"Absoluut. Ik ontmoette er ook Julien Van Ael, die ik kende als één van de vrienden van de organisatie 't Zuid vooruit'. Ik moet toegeven dat ik door jullie groep uitstekend opgevangen werd. Niet evident om terecht te komen binnen een vereniging met allemaal mensen, die mekaar dikwijls al van jongsaf kenden. Ik ben komen luisteren, ik ben gaan kijken naar jullie uitstekende uitvoering over de Eerste Wereldoorlog en ik ben gebleven. De uitvoering van 'Carmen' was het eerste groot project waaraan ik dus heb mee gedaan. Tot grote voldoening van mijn vrouw en van mezelf."

Viel de aanpassing aan cijfermuziek een beetje mee?

“Oei, daar heb ik serieus mee afgezien! *(lacht)* Gelukkig was Ludo er altijd als de kippen bij om mij ook de gepaste partituren te bezorgen als er weer een stuk in cijfermuziek opdook. Maar het gaat stilaan beter en beter. Het Gregoriaans laat ik voorlopig nog aan mij passeren. Een groot verschil tussen de ZWK en de andere koren waarin ik meedeed, is dat jullie dadelijk met alle stemmen tegelijkertijd een stuk inoefenen. Allicht omdat jullie ook al vele jaren gewend zijn om die cijfermuziek te ontcijferen. Bij die andere koren was het soms stem per stem.”

Nog enkele andere vaststellingen i.v.m. jouw komst naar ons koor?

“Ik denk dat ik hier bij de juiste stemmen zit. In die kleinere koren moest ik soms tenor zingen en dat was een beetje hoog, zoals de diepe bas dan weer te diep ging. Nu als hoge bas voel ik me wel op mijn plaats. De uitvoering van die Russische liederen bevalt me ook wel. Ik wil nog meer meedoen met een aantal andere activiteiten van het koor. Wandelen doe ik ook wel graag. Tussen Kerstmis en Nieuwjaar gaan we met vrienden en kennissen wel eens op trektocht in de Ardennen.

Wij hebben nooit een auto gehad. En uiteraard ga ik dus wel regelmatig fietsen. Maar ook dat weer niet fanatiek. Op eigen tempo. We doen wel eens graag fietsvakanties, meestal naar Frankrijk. Daar vind je altijd wel een hotelletje om te overnachten.

Conclusie: ik vind het dus een uitstekende sfeer bij de ZWK en ik denk dat ik er nog vele jaren zal blijven.”

Help me if you can

Wat hebben de zangers met Paul McCartney te maken?

Zo op het eerste gezicht bitter weinig.

Mogelijk mompelt een bas in zijn wanhoop wel eens iets van 'there's a shadow hanging over me'. Of wie weet zijn onze leden die regelmatig op bedevaart naar Werchter trekken al aan het sparen voor een ticket om die grijsaard daar aan het werk te zien.

Het is, om te beginnen, niet uitzonderlijk dat Paul nu en dan op mijn draaitafel terechtkomt.

Jawel, hij en zijn kornuiten zijn zelfs goed vertegenwoordigd in mijn platenkast.

Klassiek is klassiek zeg ik altijd.

Al heeft ene Wim dC me ooit over de streep moeten trekken.

Meer dan een halve eeuw geleden was het, maar dat doet er niet toe.

Tot grote verwondering van mevrouw Anthonis verliet ik in die dagen op een keer haar platenzaak met een, voor haar smaak, wel erg schreeuwerige hoes. Ze had gelijk, maar dat was nu juist het punt, want ik was maar matig geïnteresseerd in de bijgevoegde plaat.

Die hoes is intussen iconisch geworden. De mini-afbeelding op de cd-versie is, tussen haakjes, niet om aan te zien en toont ook niet de destijds dood gewaande Paul met zijn rug naar het publiek.

Omdat mijn goede vriend Wim enige belangstelling toonde voor de muziek zelf, leende ik hem mijn aanwinst, Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band, prompt uit.

Toen de uitleenperiode afgelopen was, gaf hij mij de – naar later bleek wijze – raad om ook, bij gelegenheid, enige aandacht te besteden aan de essentie van de plaat, namelijk de liedjes (en vooral aan Lovely Rita drong hij nog aan).

En zo geschiedde, meer dan eens.

Tim Visterin

Is dat nu alles wat de zangers met Paul McCartney te maken hebben, vraagt de lezer zich intussen af?

Nee, en weer verschijnt Wim – en Hugo en André en schrijver dezes maar dan zijn we waarschijnlijk rond – op het toneel. Zij herinneren zich nog beslist dat er in vreselijk lang vervlogen dagen in het knapenkoor een nogal nerveus mannetje rondliep dat ook nog kon zingen (en daar later nog een centje aan over gehouden heeft): Tim Visterin.

Zijn passage bij de ZWK was van vrij korte duur en ook als Vlaamse zanger scheen zijn ster niet zo lang aan het firmament. (Nee, De Vogel heeft geen plekje in mijn platenkast.)

Als – zakelijk – begeleider van buitenlandse artiesten voelde Tim zich meer in zijn sas.

Kwamen die gasten in de Benelux een liedje zingen, dan konden ze, in opdracht van de platenfirma Philips, voor al hun praktische besognes op hem rekenen.

En nu komt het.

Zo stond op zekere dag een mijnheer met lang haar voor de deur van Tims optrekje in hartje Antwerpen. De historische werkelijkheid gebiedt me te vermelden dat de man in kwestie, een zekere Paul McCartney dus die blijkbaar evenmin noten als huisnummers kan lezen, eerst bij de burens aanbelde.

Hoe me die hoogst uitzonderlijke informatie ter ore is gekomen? Niet via zijn zoon, een kwieke gast zoals zijn vader, aan wie ik ooit nog een soort onderricht heb mogen geven. Die wist me alleen te vertellen dat ‘mijne pa’ op dit moment iets met muziek deed in New York.

Nee, heel simpel. Onlangs las ik een boek met de sprekende titel ‘De rest is parking’. En daarin stond het.

Een ontspannend tussendoortje dat allerlei interessante feitjes en weetjes bevat over de plaats waarvan de meeste zangers kunnen claimen dat ze ‘t stad waar dadde ‘k zen gebore’ is.

Ideale lectuur dus voor de sinjoren met of zonder ‘groot bakkes’. Maar ook aanbevolen aan de door God en klein Pierke verlaten allochtonen die hun dagen op de parking moeten slijten. Zo kunnen ze bijvoorbeeld vernemen wat ze daar buiten de omwallingen allemaal moeten ontberen door niet te resideren in de allerbelangrijkste stad – toen en nu – van de hele wereld en, ook dat nog, waarvan de inwoners de allermooiste taal die er bestaat ‘klappe’. En dan te zeggen dat deze sublieme taal de lingua franca van de zangers is.

Das na ginne zwaans mor ik kan daor echt van geniete ...

Oud zwk'er was inspiratiebron voor Led Zeppelin

Ook barstensvolle zalen voor het koor van Guido Haazen

Toevallig zipten we vorige maand naar een boeiend programma op één van de VRT-zenders, dat een overzicht gaf van enkele merkwaardige momenten uit de geschiedenis van de popmuziek. We hadden het al wel ergens gelezen, maar deze keer werd het verhaal uitgebreid verteld over een oud zwk'er Guido Haazen, die in Expojaar 1958 een succesrijk bezoek bracht aan ons land als dirigent van de 'Troubadours van koning Boudewijn'.

Zij waren eveneens te gast op de jaarconcerten van de Zingende Wandelkring. Ik denk niet dat ons koor ooit optrad voor zo veel volk als toen in de barstensvolle zaal Grüter aan de Mechelsesteenweg. Twee dagen na mekaar het bordje 'uitverkocht' aan de ingang en dan nog vertrappelden zich tientallen gegadigden in het smalle steegje dat naar de zaal leidde.

Tijdens de nieuwjaarsreceptie van de ZWK op 9 januari bleek dat nog meer aanwezigen het verhaal van pater Haazen kenden. Maar ging het hier nu om 'Okke' Haazen, Guido Haazen of nog een andere telg uit de familie Haazen, die vele jaren met de ZWK verbonden was.

Uitgebreid onderzoek bracht aan het licht dat de naam van pater 'Okke' Haazen niet mocht verward worden met Guido Haazen van de 'Troubadours van koning Boudewijn'. In feite waren er drie broers Haazen, die Franciscanen waren en die ik in verband met de ZWK ontmoet heb. Ik zet ze hier op een rij.

Tijdens de Paasvakantie ging de ZWK op vierdaagse trektocht door een Vlaamse provincie met overnachtingen in een internaat. Elk jaar in een andere Vlaamse provincie. Als in de periode 1957 en 1962 West-Vlaanderen aan de beurt was, hebben we in Tielt geslapen in het noviciaat van de Franciscanen. 's Avonds hadden we een gezellige ontmoeting met een twaalftal novicen. De novicemeester was pater **Cunibert Haazen**. Cunibert is zijn kloosternaam, maar hij werd aangesproken als pater Cuni.

Tijdens de vierdaagse trektocht door Vlaams Brabant hebben we geslapen in Alseberg, Overijse en Vaalbeek. In Vaalbeek, ten zuiden van Leuven, stond het indrukwekkende vormingshuis van de Franciscanen (Minderbroeders o.f.m.). Daar maakten we kennis met **Okke Haazen**. Zijn voornaam is eigenlijk Walter. Hij was docent psychologie. Hij maakte vooral indruk door zijn kennis van de boeken van Karl May. Hij stapte met ons mee van Vaalbeek naar Leuven, terwijl hij ononderbroken en zeer levendig verhalen van Winnetou vertelde. Hij is overgestapt naar de trappistenabdij van Achel. De aanpassing in dit nieuwe kader is niet gemakkelijk geweest voor hem en ook niet voor zijn medebroeders.

Hij verbleef ook een tijd in een andere trappistenabdij (Westmalle?). Hij was een goede vriend van Kamiel Duysburgh.

De derde en meest bekende is pater **Guido Haazen**. Op Wikipedia is zijn levensbeschrijving te vinden: https://nl.wikipedia.org/wiki/Guido_Haazen. In 1958 is hij ter gelegenheid van de wereldtentoonstelling met zijn 'Troubadours van koning Boudewijn' naar België gekomen. Ze traden zoals gezegd tweemaal op in de Kunstconcerten van de ZWK in de zaal Grüter (Mechelsesteenweg). Aanvankelijk zouden ze drie weken in ons land verblijven, maar wegens het laaiende succes werden het zes maanden.

Pater Guido Haazen was bijzonder trots op zijn 'Missa Luba'. Maar hij vond dat er veel te weinig erkenning kwam voor deze combinatie van gregoriaanse en Afrikaanse muziek. Enkele jaren later kwam hij terug naar België en vestigde zich met zijn vriendin in het Mechelse.

Maar pas later kwam de internationale erkenning van zijn 'Missa Luba'. In het befaamde tijdschrift 'Gramophone' is in 1964 een zeer lovende bespreking gepubliceerd. En in 1983 is bij een heruitgave op CD een nieuw gedetailleerd en lovend artikel verschenen.

Een nog grotere erkenning kwam er een tiental jaren geleden uit onverwachte hoek. Toen aan blues-grootheid Led Zeppelin gevraagd werd wie voor hem de grootste inspiratiebron was, antwoordde hij kort en duidelijk: 'Op de allereerste plaats kwam die inspiratie uit de 'Missa Luba' van pater Guido Haazen.' Later bleek dat ook de punkgroep The Clash inspiratie gevonden had in de muziek uit die mis van 'onze' pater Haazen. Heel merkwaardig toch!

Klik even op
bijgevoegde link
en beluister onze
troubadoers

[Banana](#)

Klik even op
bijgevoegde link
en beluister onze
troubadoers

[Kamuyambi](#)

[Klik even op deze link en ontmoet de zangertjes van weleer.](#)
en beluister het videofragment naast het artikel van Expo 58.

Ludwig van Beethoven: 250 jaar

Een schitterend componist met Mechelse voorvaderen

Wie kent er niet het bekende ‘Alle Menschen werden Brüder’, het slotkoor van de bekende negende symfonie van Beethoven. Wie fan is van deze Duitse componist, zal ongetwijfeld dit jaar zijn/haar hartje kunnen ophalen tijdens het Beethovenjaar, want het is 250 jaar geleden dat hij geboren werd en dus komt er een jubileumjaar. Wie dit artikel vroeg genoeg leest, kan tijdens het weekeinde van 1 en 2 februari al terecht in ‘den Amuz’ (Kammenstraat), waar heel wat werken van Beethoven zullen gespeeld worden.

Merkwaardig is ook dat de volledige naam van deze wereldbekende componist Ludwig van Beethoven is en dus niet Ludwig von Beethoven. Gewoon omdat hij Vlaamse voorvaderen had, die afkomstig waren uit Mechelen.

Nochtans werd Ludwig geboren in Duitsland, waar hij in Bonn een fraai museum kreeg met een overzicht van zijn werken en met de plaats waar hij composities placht te schrijven. Toch bracht hij ook het grootste gedeelte van zijn leven door in Wenen. In tegenstelling tot figuren als Haydn of Mozart moest hij niet werken in opdracht van koninklijke hoven, koningen of keizers. Maar het zorgde er ook voor dat Beethoven hard moest werken om zich een plaats aan de top te verzekeren. ‘Bij hem staat er geen noot te veel,’ vond Bart van Casteren, dirigent van het Vlaams Symfonisch Orkest, hier enkele maanden geleden. Ook hij is een grote fan en hij beseft ook hoe hard Beethoven moest wroeten aan zijn partituren.

De werken van Beethoven worden gewoonlijk ingedeeld in drie periodes: de 'vroeg', de 'midden' en de 'late' periode. In de vroege periode worden de composities gerekend die hij in Bonn schreef of in zijn beginperiode in Wenen. Hoewel ze zijn talent al enigszins aankondigen, kunnen ze de vergelijking niet doorstaan met zijn latere opus 2-composities of zijn 'Pathétique'.

De middelste fase wordt wel eens de 'heroïsche' genoemd, in analogie met de titel van zijn derde symfonie. Ook zijn opera Fidelio en meestal ook zijn vijfde en zesde symfonie worden tot deze categorie gerekend. Maar hij begint stilaan ook meer intiemere werken af te leveren.

Over het ontstaan van zijn 'late' periode bestaan er meningsverschillen. Sommigen plaatsen het bij de periode waarin hij zijn fysische en psychische achteruitgang moest onder ogen zien, wat hem een stevige depressie bezorgde. Anderen laten die periode slechts beginnen bij het moment dat hij – volledig doof – niet meer buiten kwam, maar waarin zowel zijn prachtige Missa Solemnis als zijn Negende Symfonie voor het eerst gespeeld werden. Qua stijl werd hij in zijn beginperiode zeker beïnvloed door Mozart, van wie hij het schrijven van sonates leerde. Maar daar bleef het niet bij, want Beethoven probeerde de muziek voortdurend te vernieuwen en ze was nooit vrijblijvend.

Hij heeft ook de hele negentiende eeuw gedomineerd met zijn werken en nagenoeg iedereen uit die periode is hem inspiratie verschuldigd. Dat geldt zelfs voor grote namen als o.a. Mendelssohn, Berlioz, Wagner... Deze laatste vond zelfs dat er geen symfonieën meer moesten geschreven worden, want Beethoven had reeds alles 'gezegd'.

Maar hoe zat dat nu precies met die Vlaamse 'roots'?

Zijn voorouders waren afkomstig uit Mechelen. Het muzikale talent erfde hij van zijn grootvader, Lodewijk van Beethoven. Deze bakkerszoon had een mooie stem en zong als knaap mee in de Sint-Romboutskathedraal met het koor en de school van 'Het koralen huis'. Later kreeg hij privélessen kerkorgel. Na een korte tussenstop in Leuven, kwam hij in Luik terecht waar hij benoemd werd als zanger in de Sint-Lambertkathedraal. Een jaar later verhuisde hij naar Bonn, waar zijn kleinzoon Ludwig in 1770 geboren werd.

Mechelen is de familie Van Beethoven niet vergeten. Op de Haverwerf aan de Dijle staat een standbeeld van zowel Lodewijk als Ludwig van Beethoven. En de straat waarin Lodewijk woonde, heet nu de Van Beethovenstraat. Eén van de bruggen over de Dijle werd ook naar Van Beethoven genoemd, terwijl Kampenhout niet achterwege wilde blijven en een borstbeeld van Ludwig liet maken.

De naam Beethoven is vermoedelijk afkomstig van het Haspengouwse dorpje Bettenhoven (Bettincourt), nu een deelgemeente van Borgworm in de provincie Luik. Op het einde van de 15de eeuw woonde er al een Jan van Bettehove in Kampenhout bij Mechelen. Hij was de zevende overgrootvader van Ludwig. Nog een pittig detail: in 1595 stierf ene Josyne van Beethoven, ook uit Kampenhout, op de Brusselse Grote Markt nadat ze beschuldigd werd van hekserij.

advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Weet je dat ...

...wij soms op zulke fluwelen en mooie wijze zingen, dat op een donderdagavond kort na Nieuwjaar een dame vanuit de Paleisstraat de trappen afgedaald kwam om te luisteren naar die engelenstemmen. Klein detail: ze had ook een pilsflesje in de hand en ze vroeg wanneer ze kon komen luisteren naar onze eerstvolgende uitvoering. Iemand haar adres genoteerd?

...onlangs in de wandelkringen een nieuw begrip in de muzikwetenschap gelanceerd werd, nl. 'Als 't bolleke verkeerd is, is't cijferke ook verkeerd.' Laat musicologen zich over deze betekenis maar eens het hoofd buigen. Zonder de nodige 'drive' zullen ze er alleszins niks van snappen (als onze dirigent een Engels woordje geleerd heeft, zullen ze het bij de ZWK geweten hebben).

...de leden van het koor dat Bart Peeters begeleidt tijdens zijn vele optredens in de Lotto Arena, daar 300 € per kop moeten voor betalen, want ze krijgen zogezegd een professionele coachesbegeleiding om beter te kunnen zingen.

...wij in de ZWK elke week een professionele stembegeleiding krijgen en dat we daar nul euro moeten voor betalen. Af en toe een pintje trakteren mag. Verdere vereisten: beschikken over een goede fysieke conditie om telkens de trappen te kunnen bestijgen of af te dalen, een bewijsje van de huisdokter kunnen binnen brengen dat je over een gaaf middenrif beschikt, kunnen verdragen dat je af en toe moet recht staan en dan weer mag gaan zitten, schrijfgerief om elke week minstens enkele wijzigingen aan te brengen in een soms al verwarrende partituur.

...onze dirigent een nieuwe muzikale interpretatie klaar had voor de bassen: "Laat die noten maar weg, ik hoor ze toch niet!"

...er zelfs al een 'platenkast' verschoven werd naar een volgende maand, omdat een bestuurslid die donderdag niet kon aanwezig zijn.

...sommigen zo jaloers zijn op de BOB-sleutelhanger van één van de bestuursleden, dat ze begonnen zijn met een actie 'drink meer water'.

...met enige angst gereageerd werd op de afwezigheid van Bart V. op de repetitie. Zou deze China-specialist aan boord zitten van een cruise in Rome of liet hij andere Corona-verschijnselen op. Sommigen tipten op het biermerk 'Corona'!

...er tenminste één oud-lid opdook tijdens de 'open zangstonde', die de geslaagde nieuwjaarsreceptie vooraf ging.

...datzelfde (deftige) oud-lid daarvoor zelfs speciaal een kamer huurde in het Antwerpse.

...maatregelen zullen genomen worden om voor de nodige verwarming van ons lokaal te zorgen op de dagen dat er schoolvakanties zijn. Eén van onze leden liep er bijna een bronchitis op en zelfs de dapperste onder de dapperen ging een truitje halen om over zijn T-shirt te doen. Gelukkig was hij die avond niet in korte broek.

...onze vriend Karel Sysmans (zie E.K. van september 2019) op 7 en 8 februari met zijn kwartet Per Favore een concertje 'stijl Strangers' verzorgt in het C.C. van Schoten.

...de Antwerp Park Rotary-club een benefietconcert organiseert in de Sint-Annaten-Drieënkerk op Linkeroever. Op 14 februari (!) om 20u30 treden de Grungblavers er op onder de toepasselijke titel 'Sweet Valentine'.

...onze vriend Jul er opnieuw volop zijn schouders kan onder zetten. Hij werd immers met succes (en veel pijn) geopereerd aan zijn schouder. Wij wensen hem een spoedig en algeheel herstel. Zo lang zijn stem niet geraakt is...

...één van onze leden de bewondering opwekte van een Duvel-drinkende dame na een optreden van de Zolderzangers in één van de rust- en verzorgingstehuizen. 'Jaja, die drinkt nooit een druppel alcohol,' voegde een ander koorlid daaraan toe. 'Dat is héél slim,' zei de dame nog meer onder de indruk. Bij het buitengaan bevestigde dat andere koorlid aan zijn collega's dat ze onze alcoholvrije vriend 'een slimme' vonden. En die voegde er guitig aan toe: 'Ze heeft ook nog gezegd dat ik de knapste was, maar dat heb je niet gehoord, zeker?'

Onze ZZ-outfit ... van voren

Onze ZZ-outfit ... van achteren
toch kleurrijk, niet !!

Onze voorbije activiteiten :

Zondag 5 januari 2020
Donderdag 9 januari 2020

Heilige Geest – Openbaring v/d Heer
Sint-Norbertus – Nieuwjaarsreceptie
Voor leden en ex-wandelkringers

In de nabije en verre toekomst :

Zondag 2 februari 2020 – 10u30
Donderdag 6 februari 2020 – 20u30

Heilige Geest – Maria Lichtmis
Sint-Norbertus – Algemene Vergadering

Zondag 1 maart 2020 – 10u30

Heilige Geest – 1^e zondag v/d vasten

Zondag 12 april 2020 – 9u30

Heilig-Sacrament Merksem - Pasen

Zaterdag 25 april 2020 – 20u00
(Hanegraefstraat 1, 2050 Antwerpen (LO))

Sint-Anna ten drieën -
Russisch ZWK Concert

Zondag 7 juni 2020 - namiddag

Bozar Brussel – Singing Brussel

Werkten mee aan dit nummer:

Luc Korthoutd, Chris Van de Wauw, Kristiaan Pipijn, Johan Clerckx, Guido De Graeve, Dirk Van Thillo, Jan Leers, Tony Ah Munn, Jenny Backx, Raf van Bortel, Rik Neel, Ludo Engelen, Marcel Coppens (v.u.).